ЛАРИСА КОЗОВА

Військовий поділився історією виживання без води та їжі у земляній норі під наглядом озброєного росіянина / колаж УНІАН, фото надані Вадимом Летуновим

"Пишаюся, що переконав ворога, який тримав мене в полоні, здатися. Тепер його зможуть обміняти на українського бійця", - піхотинець Вадим Летунов

18:15, 19.05.2026 25 хв. 3292 УНІАН

Боєць 118-ї ОМБр Вадим Летунов в інтерв'ю УНІАН розповів, як беззбройним потрапив до бліндажа російського солдата, прожив там з ним два тижні та зумів переконати його здатися Силам оборони.

34-річний одесит Вадим Летунов (Картман) приєднався до війська на початку повномасштабного вторгнення РФ в Україну. Після служби у підрозділі ППО він потрапив до піхоти – до складу 118-ї окремої механізованої бригади ЗСУ. Кілька місяців тому ворожі дрони рознесли укриття, в якому старший солдат, гранатометник Летунов був із побратимом. Одесит дивом уцілів та біг до своїх, але заскочив до ворожого бліндажа та опинився в полоні...

Військовий поділився з УНІАН історією виживання без води та їжі у земляній норі під наглядом озброєного росіянина та розповів, як вдалося врятуватися, прихопивши ворога з собою.

Вадиме, розкажіть, будь ласка, про себе: хто ви у мирному житті, де працювали? Як давно служите?

ВІДЕО ДНЯ

Працював менеджером у великому магазині, який спеціалізується на техніці для будівництва, ремонтів. Повномасштабне вторгнення застало мене вдома. О 5-й ранку 24 лютого 2022 року прокинувся від вибухів, подивився на дружину, сина та зрозумів, що треба йти та захищати їх... З 2012 по 2017 рік був контрактником в одному з підрозділів ППО, тому знав, куди мені слід звернутися.

У перший же день неподалік від мене прилетіла ракета "Калібр". Тоді я отримав свою першу контузію... Повернувся додому, але замучила совість і через кілька днів знову вирушив "на базу" – з 28 лютого був офіційно зарахований до підрозділу ППО 160-ї зенітної ракетної Одеської бригади...

Ми захищали небо Одеси, воювали на Херсонському напрямку, в Миколаївській області. У 2024 році був переведений у піхоту, якраз на Хелловін – 31 жовтня. Потрапив до складу 118-ї окремої механізованої бригади.

Захисник у полон потрапив в районі села Мала Токмачка / фото надане Вадимом Летуновим

На якому напрямку воювали?

На Запорізькому напрямку. У полон потрапив в районі села Мала Токмачка, де наприкінці лютого 2026 року вкотре заступив на позицію. Тоді одразу наш бліндаж почали бомбити всім, що тільки є в арсеналі ворога проти піхоти. За всі мої бойові виходи такого ще не було! Тоді ж вперше відчув, що таке російський дрон "Молнія", оснащений протитанковою міною. Уявіть, міни, які призначені для знищення танків, росіяни скидали на маленький бліндаж!

Це пекло тривало 16 днів: обстріли починалися вранці, завершувалися з настанням темряви, а через кілька годин все повторювалося... Разом зі мною був Сашко – гарний такий хлопчина. Він увесь час тримався молодцем. Я намагався його заспокоїти, підбадьорити... Через контузії, нескінченні удари, у тому числі FPV-дронами, ми були знесилені, періодично відключалися, але все одно намагалися якось відволіктися, жартували, навіть сміялися.

Для Сашка це був перший бойовий вихід і, на жаль, останній. По нашому бліндажу завдали потужного удару, який повністю "виніс" вхід... Другий удар все розтрощив, зніс стелю. Нас засипало, зверху впали колоди... Намагався Сашка відкопати... Він ще був у свідомості, заплющував очі і шепотів: "Здається, мені перебило ноги. Я вимикаюся...". За секунду його не стало.

Що було згодом?

Сам не пам'ятаю, як вибрався з укриття. Скинув зі своїх ніг колоди, землю струсив і якимось чином вибрався з 2-метрової глибини... Босоніж – берці залишилися внизу, на ногах – тільки шкарпетки... Кинувся бігти в бік наших позицій... Дивом проскочив заміновані території, "розтяжки", мчав по землі, усіяній уламками! Ба більше, пізніше наші дронщики говорили, мовляв, вражені тим, як я залишився непоміченим і для наших та російських операторів БПЛА, навіть сліду не залишив!... Так я біг до своїх, але натрапив, на жаль, на ворожий бліндаж.

Як вийшло, що, прямуючи у бік позицій ЗСУ, опинилися у ворожій "точці"?

То був перший бліндаж, на який я натрапив. Подумав, що пробіг потрібну відстань і це наші хлопці. На адреналіні почав кричати, мовляв, я свій, нас розбомбили...! Ніхто не відповів. Тоді вирішив там сховатися... Раптом пролунав шурхіт. Бачу – солдат, обличчя незнайоме. Перша думка майнула: "Може, якісь суміжники – боєць з іншої бригади...". Він питає: "Хто ти, що тут робиш?". Я звернув увагу на дивну вимову, притаманну росіянам... Він автомат на мене навів: "Заходь. Пролазь у яму... Вбивати тебе не буду. Ти без зброї. Я віруючий...". Показав саморобний хрест із дошок із написом "Спаси і збережи".

Наказав сидіти в ямі, пригрозив – якщо ворухнуся, пристрелить. Я подумки попрощався з родиною...

Очевидно, ваше життя висіло на волосині – відомо багато випадків, коли росіяни отримують наказ про розстріл полонених...

Микита (так звали цього росіянина) сказав, що мене бачив російський дрон. Тому по рації повідомить своє керівництво, що вбив мене. Так і зробив. Я чув, як по рації його похвалили, наказали оглянути труп на наявність татуювань, шрамів... Вимагали назвати мій приблизний зріст, вагу, пошукати в моєму одязі документи. Погрожуючи автоматом, він наказав мені роздягнутися – змусив зняти навіть спідню білизну. Промацав весь одяг, аж до резинки у трусах – як виявилося, шукав GPS-трекери та наркотики. Росіянин був упевнений, що всі українські бійці воюють виключно із "маячками" і лише під допінгом *(сміється)*. Плюс я бачив його очі, що "палають": не виключено, що наркотики Микита шукав виключно для себе...

Потім він змусив мене лягти в яму, де я провів два тижні.

Поясніть, будь ласка, про яку яму йдеться?

Уявіть такий собі ведмежий барліг у землі – напівкруглий бліндаж. Спочатку в ньому навіть можна було стояти. Але після того, як Микита його поглибив – вирив яму в підлозі – висота бліндажу зменшилася (землю було нікуди подіти – виносити назовні не можна, адже це одразу б помітили, – УНІАН).

Росіянин міг перебувати в ньому лише сидячи. А я був у ямі діаметром близько 1 метра і приблизно такої ж глибини. Вона була вирита за принципом лисячої нори – невеликої траншеї з кількома поворотами. При зрості 1,85 м я важив тоді приблизно 105 кг... Тобто, зі своїми габаритами міг бути там тільки в лежачому положенні.

Микита накривав яму дошками і вкладався зверху, щоб я чого не вчудив. Коли він виходив, наприклад, за провізією чи водою, вдягав мені на руки пластикові стяжки... Так я лежав калачиком, руки стягнуті за спиною, головою вниз, ноги зв'язані. При всьому бажанні, в такому положенні вилізти з вузької ями було просто неможливо.

У що ви були одягнені?

Рвані шкарпетки, штани, армійська сорочка, на яку надягають бронежилет... Микита в "пориві великодушності" поділився зі мною своїми рваними в'язаними шкарпетками, тонкою футболкою з довгими рукавами, плюс дав якийсь чохол, щоб я обгорнув ноги. Чи мерз я? Погано пам'ятаю. Напевно, врятувало те, що я морозостійкий та гладкий – на самому початку ще було трохи жиру (*сміється*). Дуже мерзнув у ноги, що призвело до обмороження.

Воїн розповів про перебування у полоні росіян / фото надане Вадимом Летуновим

Як би ви описали день із окупантом?

Два тижні перебував у сирій землі – у "лисячій норі", під дошками – ні обернутися, ні "розім'ятися". Водночас день на день не припадав. Справа в тому, що у Микити, схоже, якесь психічне захворювання, роздвоєння особистості... То він нормально зі мною розмовляв, то раптом виходив із себе – перемикався на образи, нецензурну лайку. Кричав: "Українці – фашисти, всі зігниєте в землі, а ми – перша армія світу!".

Зізнаюся, стає страшно, коли на тебе репетує параноїк з автоматом у руках... Ще його буквально "заклинило" на шпигунських штуках: казав, що рацію прослуховують навіть у вимкненому стані. Тому треба сидіти тихо, аби його командири не дізнались, що він мене не вбив. "Закрий рота!", – кричав він.

Казав, що працював медбратом, при цьому двічі сидів. Розповідав, як перебував у в'язниці, розташованій на площі: "Я дивлюсь у вікно із СІЗО, а там люди гуляють. А я сиджу та плачу...". Стверджував, що українці воюють за гроші НАТО, а Росія – винятково власними силами. Раптом почав вимагати, щоб я розширив нору... Я відмовлявся, говорив, мовляв, надто великий – не розвернуся. А він у відповідь: "Наші діди воювали, хліб із сіллю їли, спали голими, босими. А ви жируєте на цій війні, вам їжі та води вдосталь дають. Треба воювати як ми – без їжі та води, пити сечу. Ось як я воюю – як справжні чоловіки".

За його словами, він одружений і має трьох дітей. Говорив, мовляв, двічі сидів за крадіжку – "їсти хотів", а потім з'ясувалося, що строк Микита "мотав" за статтею, пов'язаною з наркотиками.

Бувало, дні проходили спокійно: прокидаюся, він порається зі своєю рацією і до мене взагалі не звертається. Я тихо лежав у ямі у своїх думках...

Як часто ви спілкувалися між собою?

Дуже рідко. Зазвичай наші "бесіди" завершувалися його нервовими зривами, істериками. Щоразу думав: "Ось зараз він мене вб'є... Треба прикидатися дурником, підігравати йому, маніпулювати". Розповідав йому анекдоти, різні небилиці про українських військових... Намагався його "продавити" через релігію, любов до дітей, які для нього, очевидно, болюче місце. Щойно йшлося про них, Микита вимагав, щоб я замовк. При цьому постійно намагався принизити, кричав, мовляв, я – слабак, бо постійно думаю про воду. При цьому сам вічно скаржився, що голодний і повторював – "спокійний тільки, коли ситий".

Вадиме, а що ви їли, пили?

Коли Микита мав гарний настрій, він наливав мені води в кришечку від пластикової пляшки. Тобто іноді раз на добу я отримував "наперсток" води! Сам окупант харчувався нормально – дроном йому скидали їжу та питво. Періодично він ділився – давав шматочок шоколадки чи сухий галет. Але через постійну спрагу в роті в мене так пересохло, що я нічого не міг прожувати і спльовував "частування"

в глину. За два тижні я буквально висох – втратив понад 30 кілограмів.

Летунову росіянин кілька разів погрожував розстрілом / фото надане Вадимом Летуновим

Як ви гадаєте, чому він вас не застрелив?

Задумався над цим тільки зараз... Микита мені кілька разів погрожував розстрілом. Побачивши свої почорнілі ноги, я й сам якось просив, щоб він мене застрелив. Не знаю, що вам сказати... Пам'ятається, він "мудрив" над своїм автоматом, начебто щось було з бойком. Може причина того, що я залишився живим – несправний автомат. А може, він – боягуз... Ну, і його постійне роздвоєння особистості: одна його частина любила, інша – ненавиділа. То обіцяв відпустити, то передумував... То вранці спитає, чи не холодно мені в ямі лежати, то волає благим матом.

Повторюся, він поводився як параноїк. Мізки промиті кремлівською пропагандою. Я раніше думав, що ніхто не вірить у тупі казки про "українців-нацистів-наркоманів". Проте, як з'ясувалось, таких чимало. І Микита – один із них. Вперше на власні очі побачив людину – молодого хлопця, якому ще немає 30 років - абсолютно зомбовану всякими дурницями!

Чи відомо вам, Микита у бліндажі весь час був один?

Так. Але він такий не один. Поодинці вони ночами пробираються територією (намагаються якомога ближче дістатись до позицій Сил оборони, – УНІАН), їхнє пересування коригують по рації, а потім вони намагаються окопатися у певних "точках". Їхнє завдання – спостерігати, слухати, влаштовувати диверсії...

Такі завдання виконують, як правило, солдати, які проштрафилися, наприклад, штурмовики, які втекли з поля бою, але їх спіймали і відправили для ось такої "роботи". По суті, вони йдуть в один кінець, хоча самі цього не розуміють.

Чув, як вони по рації спілкуються. Звернув увагу, що серед них багато представників етнічних меншин – це чутно за акцентом. Одному з них воду три дні не доставляли, а він у рацію каже: "Я вибачаюсь, я не скаржусь... Але, будь ласка, скиньте води. Я вже не можу". Мені Микита розповів, що цей солдат уже півроку зі згнилими ногами у бліндажі лежить. Він дорогою до "точки" на міну-пелюстку наступив – підірвався, почалася гангрена. Рабська психологія – гниє живцем і вибачається...

Який пайок на таких "точках" отримують російські солдати?

Наскільки мені відомо, коли їх відправляють на "точку", то дають із собою мінімальний запас провізії, який швидко закінчується. Вони терплять, скільки можуть, а потім йдуть шукати воду. Наші оператори БПЛА неодноразово спостерігали, як росіяни кудись біжать, не звертаючи увагу на наші дрони, хапають пляшку і одразу п'ють...

Потім, ймовірно, російські командири зрозуміли, що солдати так довго не протримаються, і почали доставляти їм якусь провізію. Відправляють "Мавіками" – 200-250 грамів одна доставка. До неї можуть входити якісь снікерси, вода, кисіль, каша, фруктові батончики, горіхово-ягідні суміші, розфасовані в невеликі пакетики. За добу їм повинні надати чотири "пайки". Але через сильний вітер з доставкою дронами виникають проблеми, а протягом тих злощасних двох тижнів дуло фактично постійно... Плюс позиція Микити – найвіддаленіша (від розташування підрозділів РФ, – УНІАН). Тобто, якщо одна посилка на день долітала, то було вже добре.

За весь час десь двічі йому дрон доставив кашу, літр води. І він одразу все з'їдав. Як я зрозумів, у росіян було три-чотири позиції, куди дрони просто не долітали... Чув, як Микита бурчав: "Капець, перша армія світу, а я сечу п'ю, щоб вижити".

Він вам не розповідав, чи хтось йому пише? Чи підтримує він зв'язок зі своєю сім'єю?

Раз на три дні він прибирав дошку, щоб я міг підвестися і хоча б випростатися, стоячи в ямі. В один із таких днів показав мені орігамі у вигляді складених солдатських пілоток. Каже: "Це нам діти пишуть листи на фронт, мовляв, ЗСУ такої поваги не мають...". Розгортаю – всередині напис: "Тримайся, солдате". Ім'я, прізвище 5-класниці, номер школи. Розгортаю другу, третю, всі – однакові: листок паперу формату А4, зверху – георгіївська стрічка, знизу – зображення типу крутого солдата – у балаклаві, бронежилеті... Єдина відмінність між усіма "пілотками" – ім'я, прізвище та школа дитини. Тобто дітям роздали у школі шаблони і вони просто їх підписали.

Якось він показав мені відео, мовляв, це його 5-річна дочка – чемпіонка з гімнастики. Заради підтримки розмови, запитав його: "Зі скількох років починають займатися гімнастикою?". А він відповідає: "Мені похер" і ірже. Тобто, скоріше за все, дітьми своїми він не особливо займається. Одного разу йому дали можливість по рації поспілкуватися з дружиною: вона якось різко відповіла йому, на кшталт "відв'яжися"...

Що вам найбільше запам'яталося за ці два тижні?

Складно сказати... Можливо, якісь рецептори блокують пам'ять – з метою збереження моєї психіки, щоб "дах не поїхав". Усе, як в тумані, спливають окремі епізоди. Наприклад, пам'ятаю, що ночами не спав через нестерпний біль у ногах. Думав про своє життя, про дружину, дитину, маму... Розмовляв зі своєю головою, яка дуже дивно поводилася *(сміється).* Уявіть, лежу в сирій ямі, ноги болять, спрага мучить, наді мною – людина з автоматом, а в мізках крутиться пісня: "Навіщо, мамо, ви мені купили скрипку"...

Піхотинець у полоні спав по 15-20 хвилин / фото надане Вадимом Летуновим

Коли ви спали у цій ямі, бачили сни?

Спав уривками, по 15-20 хвилин. Міг заснути, прокинутися, покрутитись, повернутись на інший бік і знову відключався. У мене були марення: снилося, що мене якась жінка попросила розіграти її сина і тому треба залізти в цю яму. Прокидаюсь і кричу: "Жінка, жінка!..". А Микита згори: "Що?!". Я йому: "Куди жінка поділася?!". То мені снилося, ніби ми у казці беремо участь і тому я в норі лежу... Уві сні мимоволі часто звертався до Микити, він сердився, кричав: "Закрий рота!". Цікаво, що попри все, він досить міцно спав. Траплялося, він навіть рацію свою не чув, і мені доводилося будити його – кричав знизу, щоб відповів на виклик.

Вадиме, ви не намагалися втекти?

Така думка була, але я від неї відмовився – настільки був знесиленим, що не міг не те, що тікати – ходив з великими труднощами. Причому обставини складалися так, що можна було спробувати. Справа в тому, що постійно голодний Микита хотів використовувати мене як наживку для отримання їжі. Так, він хотів якимось чином вийти на ЗСУ, щоб мої хлопці дронами скидали продукти, а він їх забиратиме та їстиме. Я вдав, що погодився: мовляв, хороша ідея, але треба табличку зробити і вивісити її на видному місці, щоби українські дронщики помітили. Він сам табличку й зробив: написав на ній мій позивний – "Картман", номер мого підрозділу і відправив мене ж її повісити... Отоді й думав втекти – начхати, що босоніж, головне – до своїх! Але, зробивши кілька кроків, зрозумів, що зараз упаду... У мене не просто паморочилося в голові – не міг взагалі рівно йти, буквально кидало з боку в бік, як п'яного... Зрозумів: спробую побігти – впаду і він мене просто пристрелить... Тому якось повісив ту табличку і повернувся назад.

Побратими дізналися, де ви, завдяки цій табличці?

Як потім з'ясувалося, наші дронщики кілька разів її бачили, але напис не могли розібрати. Виявили мене в інший спосіб... Якось Микита сказав, що знає місце, де є вода, але йти туди треба вдвох. Пам'ятаю, був туман, я ледве йшов... Тільки наблизилися до потрібної "точки", як туман різко розвіявся і ми почули дзижчання дрона. "Залетіли" ми в якусь нору, я побачив там пляшку з крижаною водою і випив просто залпом! На той момент мені вже було байдуже – уб'ють мене, чи ні... Виявилося, над нами завис український безпілотник... Пізніше побратими розповіли, що прийняли мене за російського солдата. Мовляв, з'явилася інформація: безпілотник дорогою на позицію "двох під***в засік" і по наші душі відправили FPV-дрони.

Мені просто пощастило. Один дрон не долетів, другий вчасно скасували... Справа в тому, що я встиг дістатися таблички і "на камеру" жестикулював: показував на напис "Картман", на себе, на своє обличчя, на місце на рукаві, де мають бути шеврони... Жестами, мімікою намагався пояснити: "Це – я! Свій!". Став навколішки, навіть сльози виступили... І раптом дрон відійшов убік, я – за ним, продовжую розмахувати руками... Микита репетує: "Ти куди?!". Довелося повернутись, залізли в бліндаж...

Далі – погано пам'ятаю. Задишка почалася, серце вискакувало, адже за два тижні майже не вставав, а тут така "пробіжка". Раптом чую – Mavic зависає. Думаю: "Одне з двох – чи бомбу скинуть, чи рацію". Чую слабке – "бух" і українську мову – хлопці скинули включену рацію! Я поліз за нею, мій голос від радості на писк зірвався...

Побратими зрозуміли, що це ви?

Ні... По рації мене запитали: "Ти Сашко?". Я відповів, що Сашко – "200", я – "Картман". Мене не впізнали! Я страшенно змінився – схуд, заріс... Хлопці зібрали цілий консиліум – порівнювали кадр із дрона, де я стою поряд з табличкою, з фотографіями із соцмереж. Нарешті командир мене впізнав... Адже всі думали, що я загинув під час бомбардування бліндажу. Навіть матері надіслали повідомлення, мовляв, найімовірніше, вже не повернеться – залишився під завалом.

Як Микита відреагував на українську рацію?

Річ у тому, що ще раніше він ніби жартома казав: "Може, я тобі здамся в полон? Якщо здамся, приїдеш до мене до колонії? Привезеш смачну їжу?". Про всяк випадок я відповідав, що в полон мені здаватися не треба, але обіцяв, що на зону приїду. Розповідав, що Україна суворо дотримується Женевської конвенції: полонених не б'ють, добре годують... І от коли по рації розмовляв зі своїми, запитав Микиту, чи можна сказати, що він здається в полон? Він погодився. Правда, почав психувати – наші-то розмовляли українською й він нічого не розумів... Мені доводилося йому весь час перекладати російською мовою і в той же час якось пояснити своїм, що в полоні – то я, а не він, і встигнути їжу попросити...

Зізнатися, поняття не маю, що вони тоді про мене думали – але прохання моє виконали – увечері дрон доставив нам велику посилку – м'ясо, каші, палку ковбаси, дві булки хліба, блок цигарок, чотири пляшки води! Вічно голодний Микита просто отетерів. Наївся, нападів злості поменшало... А пізніше написав мені послання у своєму телефоні: "Пообіцяй, що в українському полоні мене не битимуть і годуватимуть добре", адже розмовляти зі мною боявся, щоб його російські командири не підслухали (*сміється*).

Летунов після звільнення / колаж УНІАН, фото Вадима Летунова

Тобто він таки вирішив здатися...

Ніби так, але як можна довіряти ворогові, та ще й з нестійкою психікою? Тим більше, до цього він мені заявив, мовляв, коли приїде броньовик ЗСУ, "захоплю його і вирушу до своїх...". Плюс, повторюся, завдання таких, як Микита, – диверсії. І якось російський безпілотник скинув йому штуку, схожу на поліно, – це велика кількість тротилу, обшита корою дерева. Такими пристроями окупанти підривають нашу техніку, і я боявся, що він піде розкидати вибухівку, я не зможу перешкодити і наші хлопці загинуть.

Пам'ятаю, того дня, коли мене по рації попередили, що за нами приїде броньовик, Микита та окупанти, які засіли в інших норах, отримали наказ: згідно з прогнозом, у наш бік насувається туман, під прикриттям якого потрібно розставити "пастки-вибухівки".

Незабаром мені передали по рації: "Коробочка" під'їжджає, виходьте...". Ми вилізли з бліндажа: справді, опустився дуже густий туман – за метр нічого не було видно... Раптом почув гул двигуна та крик кулеметника: "Стоп!"... Приїхав наш бронетранспортер! Ми залізли в машину: я – перший, Микита – за мною. Мене все ще трясло: знав, що десь у "норах" неподалік ховаються інші "Микити", які можуть нас засікти і будь-якої миті відкрити вогонь. Тим більше, щось подібне вже було: за кілька днів до цього наша техніка проїжджала в тому районі і окупанти, які засіли в "норах", отримали наказ вийти з укриттів і відкрити вогонь. До речі, Микита тоді нікуди не пішов, командиру своєму передав, що не встиг... Я йому тоді пояснив, що броньованому капсульному автомобілю автоматна черга не страшна – так і було. Щось подібне могло статися і в момент мого звільнення. Але обійшлося...

Як зустріли вас побратими?

Зраділи дуже, кинулися мене обіймати, ніхто ж не вірив, що я живий... "Капець, просто шок!" – говорили хлопці. Один кулеметник жартома сказав: "А я знав, що такі як ти не дохнуть" (*сміється*).

Що вам сказав Микита на прощання?

Ми навіть не попрощалися. Сіли разом в один броньовик, нас повезли ближче до Запоріжжя: мене відправили до лікарні, а його – розвідникам передали... Перед цим нас завезли до штабу, де Микиті насипали каші, м'яса... Напоїли кавою зі згущеним молоком... Я йому сигарету підкурював, хоча дуже хотів пристрелити... Ще моя дружина йому подякувала за те, що він мене не вбив...

Вона його бачила?

Кожного дня, проведеного у ямі, прокручував у пам'яті номери телефонів мами та дружини – боявся, що забуду. Але потім номер дружини таки забув... Тому спочатку зателефонував мамі, потім мене зв'язали з дружиною. Я їй сказав: "Ось це - Микита, я був у нього в полоні, він мене не вбив". Дружина на емоціях сказала: "Дякую".

Виконаєте свою обіцянку – відвідаєте Микиту?

Сумніваюсь, що мене до нього відпустять... Ну, й особливого бажання нема. Інше питання – треба тримати своє слово. Тому, якщо буде можливість, якщо дізнаюся, де він – передам посилку з їжею... Є речі, про які не можу зараз говорити. Про все те, що відбувалося, зокрема в бліндажі, розповім, коли закінчиться війна. Зараз можу тільки додати: пишаюся тим, що переконав Микиту здатися.

Завдяки цьому в процесі обміну полоненими його можуть обміняти на українського бійця.

Як двотижневе перебування в ямі позначилося на вашому здоров'ї?

Повторюся, був зневоднений, знесилений – втратив понад 30 кг. Через сильне обмороження мені лікарі ампутували палець на нозі... Зараз вчуся пересуватися за допомогою милиці. Досі даються взнаки наслідки обмороження, через що без відпочинку не можу пройти більше двохсот метрів – ноги починають боліти і я змушений лягти. Мені прописали різні препарати, зокрема, антидепресанти, оскільки не можу заснути... Якось пропустив прийом ліків і вночі такий біль у ногах був, що хотілося їх висмикнути...

Вадиме, виходячи з вашого досвіду спілкування з російським солдатом, чи вірите ви в те, що росіяни колись зрозуміють, що чинять злочини? Що українці – "не відбиті нацисти", а волелюбні люди, які хочуть жити у своїй незалежній країні?

Сподіватися на їхнє розуміння – утопія. Вони зомбовані, думатимуть лише так, як їм наказують "з телевізора"... Хоча один момент став для мене показовим. Коли ми були у штабі, зайшов офіцер і сказав, мовляв, через певні причини (бойові дії) пропустили загальнонаціональну хвилину мовчання. Увімкнув запис Гімну України, ми всі мовчки піднялися. Микиті наказали підвестися... Потім він запитав, мовляв, що це було? Я пояснив йому, що щодня о 9-й ранку в Україні – хвилина мовчання в пам'ять про загиблих під час війни. Його це вразило – він в обличчі змінився, мало сльозу не пустив. Їхні ж російські командири переконують: "українці – звірі, які кидають своїх у м'ясорубку, кидають на поле бою". Але тут у його свідомості, як мені здалося, щось клацнуло.

Поясніть, будь ласка, що означає позивний "Картман"?

Ерік Картман – мій улюблений персонаж із комедійного мультфільму "Південний парк". Крім інших гріхів, він страждає від ожиріння. У мультику його запитують: "Чому ти товстий?", а він відповідає: "Я не товстий, просто широка кістка". Друк зображення цього героя на футболці замовив, перебуваючи вже в лікарні. Тепер ходжу з написом: "Я – не товстун, я ширококостий" (*сміється*).

Які плани маєте на майбутнє?

Чесно, не уявляю свого життя без армії... Сподіваюся, здоров'я відновиться та зможу служити. Про що мрію? Хочу, як і всі українці, щоби закінчилася війна. Хочу бути просто чоловіком – для дружини, батьком – для своєї 5-річної дитини, сином – для своєї матері.

ЗСУ · українські полонені · погода в Одесі

УНІАН в Google News

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ